

המיייתם היתה כקול הצחוק ולשני — "יוני המניפה" בשל זנבם שהיו פורשים כמניפה. גם תוכי בגודל יונת בר היה לנו, והיה זה משהו דומה למשק. התוכי — נוצותיו ירוקות וכמובן, היפה בתוכיים. למזונו היו קונים זרעוני קנבוס וכשהיה עולה אבטיח על שולחנו, היינו מיבשים את גרעיניו ואותם קיבל חינם אין כסף. שעה ארוכה יכולתי לעמוד על-יד כלובו ולהסתכל איך הוא מפצח בזריזות את הגרעינים תוכם אוכל ואילו קליפתם, אינו יורק ומעיף ממנו והלאה (את זאת עדיין לא למד מבני האדם), אלא, מטילים בערמה לידו וכאילו מבקש לומר: הנה, את חצי העבודה עשיתי אני ואתם טלו והוציאו את ערמת הקליפות.

יום אחד נתנה אמא ליהודה צלחת פח למען יעביר אליה את גרעיני האבטיח שהושמו לייבוש בצלחת חרסינה, מחשש שזו תשבר. יהודה עלה על גג המבנה (אולי מחסן) שם היו מייבשים את הגרעינים, עשה כמצווה, קפץ (מעשה חברה'מן) מהגג ו...אוי! צלחת החרסינה נשברה ומשבירה נחתכה, חתך עמוק, לחיו הימנית לכל אורכה. אני מיהרתי להסתתר מתחת למטה ולא יצאתי משם עד אשר הוגשה לו עזרה ראשונה והפצע הפעור נעלם איכשהו.

הלכנו כולנו למרפאה (בודאי לא של קופת-חולים) לאחות את ה"קרע". בתום כל הפרשה קיבלנו, במקום סוכריה על מקל כמקובל במקרים כאלה, ביקור בגן-הברון.

גן-הברון היה המקום החביב עלינו ביותר. היינו מבקרים בו בשבתות ובכל עת מצוא.

קופים רתוקים ברגלם אל העצים, היו שם, תוכיים גדולים בעלי נוצות צבעוניות וזנבות ארוכים התנדנדו בתוך טבעות גדולות, טיילנו בשבילים בין ערוגות פרחים, ביניהם שיחי